

RECENSION

Ur *Flags of Our Fathers*

Flags of Our Fathers

Originaltitel: **Flags of Our Fathers**
Svensk titel: **Flags of Our Fathers**
Regi: **Clint Eastwood**
Producent: **Clint Eastwood, Steven Spielberg**
Manus: **William Broyles jr, Paul Haggis**
Foto: **Tom Stern**
Roller: **Ryan Phillippe, Jesse Bradford, Adam Beach, John Benjamin Hickey, John Slattery, Barry Pepper, Jamie Bell, Paul Walker, Robert Patrick, Neal McDonough, Melaine Lynskey m fl**
USA 2006

Det finns anledning att förundra sig över att Clint Eastwood, en av den amerikanska filmens många hjältekoner, gör en film som i grunden handlar om hur man skapar en myt – och samtidigt starkt ifrågasätter just denna myt.

Det är en elegant film han gjort, med skickligt iscensatta krigsscener från landsättningen på Iwo Jima under andra världskriget. Det är nästan alltför snyggt – lik och briserande bomber presenterade i ett nästan (koreo)grafiskt foto och kameraarbete.

Eastwood ägnar mycket av filmens tid till att skildra detta vackra helvete, som för att lägga basen till en insikt om vad det innebär att gå i krig utan att veta varför och att kämpa mot en fiende närvarande endast som en effektiv dödsmaskin. Att nödvändigtvis

mängder av unga män tvingas offra sina liv för att triumfens ögonblick ska infinna sig: flaggresningen på berget Suribachi, förevigad av fotograf.

Bilden kom att bli en av krigshistoriens mest citerade, symbolen för oöverbinnerlighet. Och här tar en annan berättelse vid.

Ett krig förs inte bara på slagfältet. Det förs även på hemmaplan, ett psykologiskt krig för att stärka hemmafrontens moral. Söner måste dö, pengar förödhas och patriotismen gödas.

Så skickas tre unga soldater ut på en riksomfattande turné, beväpnade med segerbilden och en effektiv propagandaapparat. Avsikten, att elda hemmaopinionen, lyckas, till priset av att de tre "hjältarna" tvingas in i en roll som innebär en livslögn.

Hjältemodet som konstruktion – nog är det en märklig slutsats av den gamla höken Eastwood. Kanske tyder det faktum att han för första gången samarbetat med Steven Spielberg, en av Hollywoods radikaler, på en politisk nyorientering. Det kan i så fall inte ha skett utan smärta, och den smärtan finns här, som en resonansbotten. Jag kommer heller inte ifrån en aktuell parallell: Bushadministrationens kamp i skuggan av Irak.

Senare i år kommer Eastwoods *Letters from Iwo Jima*, beväpnad med flera Oscars-nomineringar (bästa film, regi, manus) och filmad parallellt med denna film. Samma slag, alltså, från ett japanskt *perspektiv*.

StenÅke Hedström